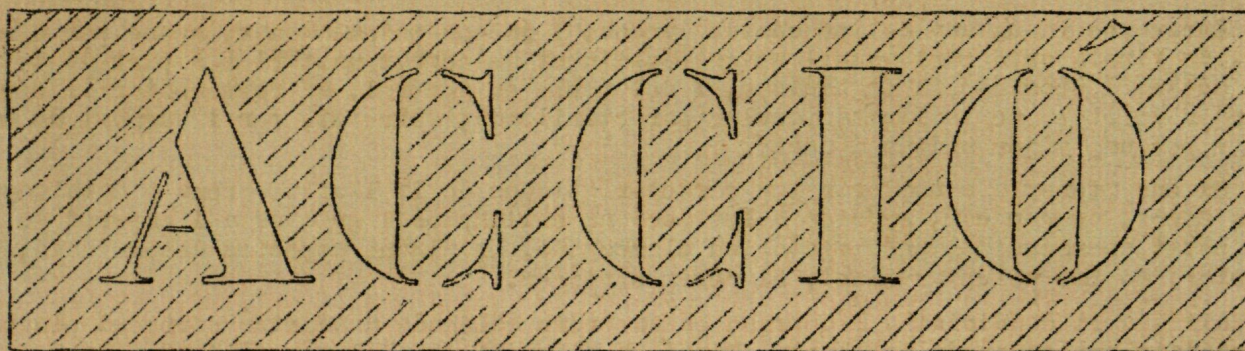

PORTAVEU DE LA JOVENTUT OBRERA DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA 1971

núm. 3

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

El dia 7 de novembre ha estat celebrada la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya, en la qual uns tres centenars de representants d'organitzacions polítiques, obreres, camperoles, i de grups cívics clandestins, semilegals i legals, d'organitzacions confessionals, d'intel·lectuals i de personalitats, han deliberat fins a trobar uns punts comuns de mínima entesa, per tal de poder donar, conjuntament, una alternativa democràtica per a després de l'enderrocament de la dictadura franquista. D'aquesta primera sessió de l'Assemblea, cal remarcar-ne el nombros contingent obrer, la solidaritat de les classes populars amb els sectors obrers i camperols, la presència d'intel·lectuals i de personalitats visiblement al costat de la lluita del poble. La celebració d'aquesta Assemblea ha estat una victòria de l'oposició democràtica i un fracàs de la repressió.

Transcrivim el comunicat que Joventut Obrera de F. N. de C. ha fet a l'Assemblea de Catalunya:

Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya manifesta:

- 1r) Que s'adhereix plenament al text i a l'esperit del projecte de comunicat final presentat per la Comissió Preparatòria de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya.
- 2n) Que el fet d'ésser una secció específicament obrera d'una organització que lluita per la implantació del socialisme i la democràcia en uns Països Catalans independents, no li és cap obstacle per a fer costat, ara, a l'alternativa democràtica que constitueix el comunicat final d'aquesta Assemblea. Amb tot, fa constar que la situació actual de la lluita obrera exigeix la postulació cap a la vaga general i que d'una manera o altra caldria que aquesta proposició fos considerada per l'Assemblea.
- 3r) Al mateix temps, proposa a l'Assemblea i a la Permanent que en derivarà, que siguin fetes les gestions pertinents perquè en una propera sessió siguin convidats a participar a l'Assemblea gent del País Valencià i de les Illes Balears, a fi de potenciar-hi la celebració de sengles assemblees amb les característiques de la present.

Joventut Obrera de F.N. de C., en la seva lluita cap al socialisme, s'imposa com a objectiu immediat l'enderrocament del franquisme i el retorn de les llibertats democràtiques. J. O. de F. N. de C. entén que l'alliberament del país català és una condició indispensable per a aconseguir l'autèntica via catalana cap al socialisme. J. O. de F. N. de C. entén que aquest alliberament cal que sigui real i total, i que només la independència política dels Països Catalans i la seva integració pot aconseguir-ho. No es tracta de prelacions abstractes com les del nacionalisme burgès, sinó d'una necessitat real i ineludible.

UNIÓ I COMBATIVITAT A L'ARREL DE LES ÚLTIMES VICTÒRIES OBRERES.

Encara no fa un any del procés de Burgos, i ja ens podem adonar, sense por d'enganyar-nos, de fins a quin punt aquell moment culminant de combat unitari per part de tots els focus actius d'oposició al franquisme, i del poble en general, va representar el començament d'una nova etapa de la lluita popular caracteritzada, sobretot, per l'augment de combatiutat i per una major unitat d'acció.

Si ens aturem a considerar les característiques de la lluita obrera a Catalunya als últims mesos, veurem com, gràcies a les accions solidàries i gràcies a l'esperit de combat, han estat aconseguides unes victòries clares que, en alguns aspectes determinats, han fet recular, no pas voluntàriament, el règim opressor.

Així, a la Maquinista, l'empresa es va veure obligada a admetre novament els companys acomiadats per causa de la lluita. També en el conflicte del mes de juny a la Seat, la Magistratura no va tenir altre remei que dictaminar la readmissió dels acomiadats, malgrat que després l'empresa pogués tornar a posar-los al carrer. El mes de setembre van veure com els treballadors dels autobusos de Barcelona, amb una vaga d'una tercera part de la plantilla i només amb l'amenaça d'un atur total que s'hauria produït l'endemà, aconseguiren ràpidament una paga extraordinària, l'inici immediat de les discussions del conveni i la llibertat dels detinguts a causa de la vaga. I podríem parlar encara d'altres victòries, totals o parcials, com la de Harry Walker, com la de la construcció. I com, més enllà de Catalunya, la dels metges psiquiatres d'Oviedo, victòria aconseguida gràcies a un vast moviment de solidaritat entre els metges de tot l'Estat espanyol.

No volem dir, amb això, que hàgin guanyat la batalla. Hem d'estar allunyats del triomfalisme, perquè encara ens queda camí per recórrer. Però sí que volen remarcar que aquestes victòries concretes només han estat possibles, a parer nostre, perquè en la lluita hi han hagut dos factors decisius: la unitat d'acció i l'augment de la combativitat.

Son, cada vegada més, en un moment de lluita unitària. Hem vist com als darrers mesos han proliferat les assemblees, els aturs, les vagues, els conflictes de tot tipus. Molt recentment en viscut l'esclat de la lluita dels companys de la Seat per aconseguir la readmissió dels acomiadats, lluita que ha estat caracteritzada per un nivell d'unió i de combativitat com no s'havia vist mai dins el franquisme, i que ha assolit un grau extraordinàriament alt de solidaritat amb els treballadors d'altres empreses. Hem vist, també molt recentment, la paralització total dels autobusos i la vaga dels fanalers de Barcelona. Ara mateix, al moment d'escriure aquestes ratlles, continua en plena virulència, al cap de disset dies de vaga total, la lluita dels companys de la casa Roca, de Gavà.

La resposta del règim a aquest vast moviment ha estat, com sempre, la repressió brutal. Per això, les organitzacions obreres i els partits polítics d'incidència obrera han entès, majoritàriament, la necessitat de coordinació i de lluita unitària, i en aquest sentit treballen actualment, per tal de constituir un moviment obrer unit, fort i coordinat.

Cal continuar. Que les victòries assolides ens serveixin de punt de partida per a nous triomfs, cada vegada més amplis. El règim comença a tenir por del moviment obrer. Recorden quines són les consignes: unitat d'acció i combativitat. La victòria final serà - ja comença a ésser- nostra, del poble en lluita.

ANTONI RUIZ VILLALBA UN ALTRE MORT PER LA CAUSA OBRERA

En divuit nescos, la repressió franquista ha fet vuit morts, a Erandio, a Eibar, a Granada, a Madrid i ara a Barcelona. Antonio Ruiz Villalba, treballador de la Seat, resulta greument ferit, d'un tret al ventre que li produï vuit perforacions intestinals, el dia 18 d'octubre, en els enfrontaments de la Seat, i morí el dia 31 del mateix mes.

RECORDEM-LO SEMPRE. FEM-LI JUSTÍCIA.